

egen Opgørelse. Bankinspektørens Opgørelse viste jo, at Banken var insolvent, og alligevel tilraadede han — og Ministeren accepterede — disse halve Forholdsregler, der har ført til det Resultat, vi alle kender. Jeg vil da heller ikke betænke mig paa overfor dette høje Ting atter at sige, at jeg finder det i højeste Grad beklageligt, at Landets Erhvervsminister, som, den Gang han traf sin Afgørelse, var vidende om, at hele Andelsbankens Egenkapital var tabt, og sandsynligvis mere til, alligevel sagde god for den Hjælpeaktion, der den Gang satte ind. Det skal huskes, at det er den højtærede Minister, der bærer Ansvaret for Januar-Ordningen, denne Ordning, der byggede paa et fuldkommen uforsvarligt Grundlag, hvad den højtærede Minister maatte være vidende om.

Erhvervsministeren (Stavning): Jeg har lagt Mærke til, at naar der er nogle Medlemmer, der er lidt i Knibe, plejer de at tale om min Tone, at jeg er irriteret, at min Sindstilstand er oprevet, og alt saadant noget. Jeg synes, det er temmelig overflødig, for hvis min Sindstilstand virkelig skulde være i Uorden, er det jo værst for mig selv. Hvis jeg er blevet irriteret, er det i Grunden ikke saa underligt, men jeg er mig ikke bevidst at have udtalt mig særlig irriteret overfor noget af de Spørgsmaal — hvor mærkelige de end har været —, som har været fremsat her. Jeg har bestræbt mig for at svare paa de mange besynderlige Spørgsmaal, som er stillet navnlig af det ærede Medlem Hr. Rytter; hvis jeg havde været irriteret, havde jeg vistnok gjort noget helt andet end at svare paa disse Spørgsmaal. Man har i den samme Forbindelse talt om Berettigelsen af en Oppositions Kritik, men jeg har ingen Sinde tænkt mig at nægte en saadans Berettigelse. Jeg synes, det er overmaade rimeligt, at Oppositionen kritiserer, hvad enten den er sort eller rød, og for Øjeblikket har vi altsaa den sorte Opposition. Men Oppositionens Berettigelse til at kritisere udelukker virkelig ikke, at man svarer igen, naar man bliver kritiseret, og jeg har ikke noget Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Kragh, der i Dag talte herom, tav stille, da han i gamle Dage blev kritiseret, tværtimod.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen

har nu paa ny beskæftiget sig med den Uoverensstemmelse, han mener der skulde være mellem det korte Referat, jeg gav af Januar-Aktionen, og den senere givne detaljerede Redegørelse for alt, hvad der er tænkt og sagt og skrevet og ment i den paagældende Situation. Det er jo klart, at naar jeg blev spurgt, saaledes som jeg blev det, maatte jeg bede Bankinspektøren om endelig at erindre sig alle Samtaler og Ytringer, der maatte være faldet, og Skrivelser, som kunde tænkes at være skrevet, for at der ikke skulde mangle noget Led i den detaljerede Redegørelse, man ønskede. Men jeg havde nægtelig, da jeg første Gang talte om denne Sag, og har ogsaa nu det Indtryk, at disse Enkeltheder, om han talte med mig den 7. og igen den 13., og hvad der ellers er refereret, er saa uendelig ligegyldige for hele Sagen. Jeg har ikke haft nogen Forhandling om det, der var Hovedsagen, nemlig Tilvejebringelsen af de 8 Mill. Kr. paa en eller anden Maade, som kunde være Banken tjenlig. Disse Forhandlinger er af Andelsbankens Bestyrelse indledet med Nationalbanken og er ført af disse to, og jeg har af Bankinspektøren faaet Underretning om hans Syn paa Tingene, har henstillet til ham at undersøge det bedst mulige, hvad han kunde, har faaet at vide, hvilket Resultat han kom til ved sin Undersøgelse, og har derefter været til Stede ved det Møde, hvor de forhandlende Parter enedes om den Overenskomst, der medførte, at Nationalbanken skulde afstaa 3 Mill. Kr. som Bidrag til denne Hjælpeaktion, med Hensyn til hvilken der er spurgt mig, om jeg kunde billige, at det under Valutaordningen blev ydet fra Nationalbankens Side. Man kan bruge mange Ord eller faa Ord, men Realiteten i, hvad der er blevet sagt om den Sag ved første Behandling og i de skriftlige Redegørelser og nu, er ganske den samme.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen, som jeg en Gang før har imødegaaet paa et bestemt Punkt, gentog nu det samme, nemlig at Bankens Egenkapital var *tabt*. Dette er ganske urigtigt, den var i Risiko, men den var ikke tabt, før man havde faaet afgjort det juridiske Spørgsmaal... (*Hendriksen:* En Bankkapital er altid i Risiko). Ja, det er den maaske, mere eller mindre, men i dette Tilfælde var